

Hilde UYTTERSROT

Zuster van Don Bosco

De zusters van Don Bosco in Vlaanderen durven te dromen. In het Jubeljaar van Don Bosco brachten ze hun droom onder woorden. Provinciaal overste Hilde UYTTERSROT beseft dat er veel uitdagingen op hen afkomen. „We zijn geen superzusters”, zegt ze. „De toekomst zal anders zijn, maar we geloven erin.”

‘Volmaakt moeten we niet zijn, wel authentiek’

Ilse VAN HALST

Enthousiast, energiek, gedreven en hoopvol. Hilde UYTTERSROT doorbreekt het clichébeeld van de oudere religieuze vandaag. Zonder de ogen te sluiten voor de realiteit, kijkt de provinciale overste van tachtig zusters van Don Bosco in Vlaanderen hoopvol naar de toekomst. „We willen getuigen van vreugde en hoop, niet als afgepeigerde mensen die geen tijd hebben om de ander te ontmoeten of niet weten waar eerst naartoe te trekken.”

–U bent nu ruim een half jaar provinciaal overste. Een moeilijke opdracht?

Best wel, maar als je gelooft in de missie van onze congregatie wereldwijd en in onze Vlaamse provincie, dan kun je zo'n taak gewoon niet weigeren. Van alle opdrachten die ik in onze congregatie uitoefende, was er niet één mijn keuze. Op wat me gevraagd wordt, tracht ik te antwoorden met mijn hele leven, vanuit het geloof in God, in Don Bosco en in Maria Mazzarello, de stichters van onze congregatie.

Don Bosco's lijfspreuk, *Ik ging altijd vooruit zoals de voorzienigheid en de omstandigheden me inspireerden*, maakte ik tot de mijne. Zo'n instelling opent de weg naar geluk. Mensen willen vaak alles zelf bepalen en menen aldus gelukkig te worden, maar zo werkt het niet. Voor mij is de weg naar geluk me dienstbaar opstellen. Bovendien kan ik me zo inzetten voor die andere grote liefde in mijn leven, kinderen en jongeren, vooral zij die minder kansen krijgen.

–Welke uitdagingen wachten er?

Onze samenleving is ingrijpend veranderd. We mogen de ogen niet sluiten voor de realiteit. Met zo'n 13.000 zusters en 315 novicen zijn we dan wel 's werelds grootste vrouwelijke congregatie, maar in Vlaanderen zijn er geen novicen. Het wordt anders, wat niet wil zeggen dat we er niet meer in geloven. We moeten antwoorden zoeken op de nieuwe uitdagingen. We moeten ophouden te vergelijken met weleer en in het nu leven. Als zusters moeten we naar de kern van onze betekenis als religieuze en het religieuze leven authentiek beleven volgens ons charisma. Al zou het natuurlijk fijn zijn dat mensen ons op die weg wilden vergezellen.

Onze eerste krachtlijn is de opvoeding en begeleiding van kinderen, jongeren en

Zuster Hilde Uyttersrot: „We moeten ophouden te vergelijken met weleer, maar in het nu leven.” © Luc Gordts

de promotie van de vrouw, de drie meest verdrukte groepen in onze samenleving. Concreet willen we het familiale leefklimaat dat onze congregatie zo typeert, uitbouwen, zodat het verkondiging wordt. Een journalist vroeg kinderen uit ons internaat in Wijnegem op de eerste schooldag wat ze er nu zo tof vonden. „De zusters”, luidde het spontane antwoord.

„Onze jongeren openen ons de ogen. We moeten meer durven”

Tegelijk willen we de zorg voor onze oudere zusters opnemen, maar dan wel op een manier die haalbaar is voor de jongere zusters. Een zuster van dertig moet niet leven als een zuster van zestig.

–Voor het eerst woonden leken het algemeen kapittel in Rome bij. Zijn zij de toekomst?

Het antwoorden op de uitdagingen die ons kapittel vooropstelde – evangelisatie,

spiritualiteit, netwerken, opvoeding, begeleiding, zorg – vereist een mentaliteitsverandering. We moeten vertrekken vanuit de ontmoeting met leken, jongeren en kinderen. We moeten het samen met hen doen, niet louter voor hen, want in ons eentje kunnen we het niet. Dat gebeurt trouwens al, al kan die geest van gedeelde verantwoordelijkheid nog groeien. Ons kapittel had het over de „opvoedende gemeenschap” waarin zuster gemeenschappen ingebed leven en werken.

–Staan jongeren nog open voor het godgewijde leven?

Aan engagement bij jongeren is er vandaag geen gebrek, kijk naar de vele monitoren op onze speelpleinen. Een roeping is echter nog wat anders. Voorafgaand aan ons kapittel vroegen we hun wat ze van ons verwachten. Hun antwoord klonk verrassend eensluidend: „Durf ons te spreken van Don Bosco.” De voorbije jaren legden we als zusters te weinig durf aan de dag. We kwamen te weinig uit voor ons charisma. Onze jongeren openen ons de ogen. Dat leidt niet meteen tot roepingen,

maar als mensen zien dat zo'n aan God gewijde leven gelukkig maakt, krijgt het mogelijk meer navolging.

–2015 werd uitgeroepen tot Jaar van het Godgewijde Leven. Wat betekent dat voor jullie?

Dat we moeten durven aandacht te vragen voor het religieuze leven, omdat het een verarming zou zijn voor onze Kerk, mocht het er niet meer zijn. In die zin willen wij als zusters van Don Bosco ons godgewijde leven ten volle beleven met de kleur van ons charisma, in de hoop mensen aan te spreken om mee te bouwen aan ons project, maar ook ruimer aan het religieuze leven in het algemeen. Want dat is niet iets van één congregatie, het is een wereldwijde beweging.

Voor Don Bosco was iedere mens kind van God. Als religieuzen willen we niet enkel in woorden, maar ook in ons leven het evangelie belijden. Drijfveer en daden moeten één zijn. Het is puur evangelie als je daarin slaagt, maar het blijft een streven. Want ook zusters zijn slechts gewone mensen. Volmaakt moeten we niet zijn, wel authentiek.